

Al número 20 del pas-
selg de Recoletos hi
trobareu la **Biblioteca
Nacional**, amb més de
3 milions de referències. Si
l'oceu de llibres no us engoleix
podeu anar fins al número 2
del carrer Marqués de Casa
Riera i descobrir la **llibreria
Antonio Machado**, on us
recomanaran bones lectures.

SI
VAS A
MADRID,
NO T'HO
PERDIS

Coordina **Jordi Nopca**
jnopca@timeout.cat

La pantonera

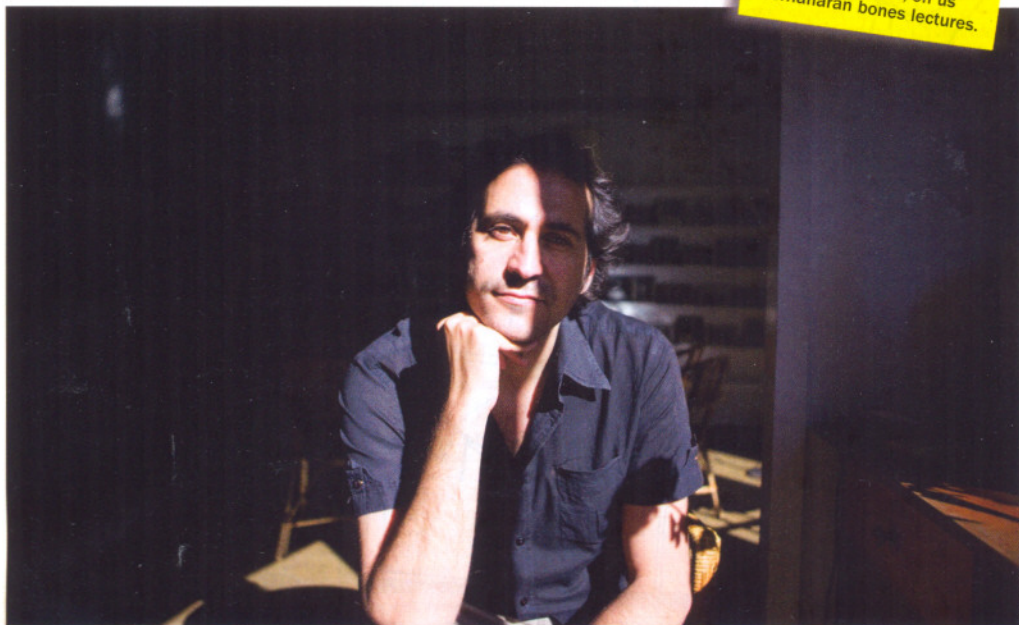
Les nits de la fira

🎯 Ja s'acaba la fira del llibre de Madrid i els llibreters han quedat força contents. Molts llibres i autors i moltes festes. La més simpàtica i divertida va ser la de Random House Mondadori, on tothom estava de bon humor. A diferència de la de Planeta, havien convidat editors d'altres editorials i això afavoria l'incombustible bon rotlo que es respirava.

🎯 Com sempre, les nits morien al Cock, bar mític de Madrid molt freqüentat pel món canalla de l'edició. Pel local van passar els *indies* i els grans grups, els autors i els agents, i més d'un acabava acusant els excessos d'alcohol. Als matins (relatius, les signatures comencen al migdia) els editors, malferits de ressaca i son, acompanyaven a la fira els autors i patien una calor asfixiant. Pel que diuen, és millor si el teu autor signa molt perquè així no has de donar conversa. Si un autor no signa, comença a posar-se nerviós i a buscar explicacions de l'absència de cues per signar els seus llibres. La frase més habitual és que a la fira la gent ve a passejar però que no compra, però té el seu perill. El llibreter pot fer un comentari expressant la seva alegria per la marxa de les vendes a la fira i perds la coartada.

🎯 De totes maneres, el mal de cap dels editors no prové només de les ressaques. La megafonia de la fira és absurdament insistent. Ningú no escolta el que diuen però és com una música que t'acaba tornant boig. Repeteixen noms d'escriptors (la majoria desconeguts) i números de caseta, però són tants autors que és absurd i gairebé impossible que aguantis una hora fins que diguin la caseta on signa el teu autor preferit. El que és fàcil és trobar els autors populars, les cues marquen la seva ubicació. Com l'autor d'*El club de la lluita*, Chuck Palahniuk, que va congrega centenars d'admiradors.

-Maria Prats

Steve Toltz va ser finalista del Man Booker Prize l'any 2008 gràcies a *'Una part del tot'*, novel·la imprevisible i trepidant.

Cangurs que desapareixen

Steve Toltz debuta amb una novel·la sobre l'atracció pel crim, els esports i la notorietat a Austràlia. En **Jordi Nopca** l'entrevista.

La literatura australiana arriba amb comptagotes a casa nostra: l'excel·lència de David Malouf (*El gran mundo*) es combina amb obres capaces de seduir grans públics, com és el cas de *La lladre de llibres*, de Markus Zusak, o *La llista de Schindler*, de Thomas Keneally. "No lleigeixo gaires escriptors australians", ens diu Steve Toltz a la seu de l'editorial La Campana, que ha cregut tant en la seva primera novel·la que no només l'ha traduït, sinó que l'ha portat de Sydney a Barcelona. "A les dècades dels seixanta i setanta del segle XX una gran quantitat d'autors i intel·lectuals van marxar del país: Germaine Greer, Clive James, Morris West... La idea de l'exili personal és molt present en la nostra literatura, que no comparteix gaires nexes. Jo, per exemple, no tinc gaires influències d'autors del meu país, i em semblaria estrany que se'm col·loqués a dins del sac d'autors australians...". Tot i aquesta manca de referents autòctons, Toltz, que va néixer a Sydney l'any 1972, ha convertit

Austràlia en aquell personatge que recorre subterràniament tots els personatges de la seva primera novel·la, *Una part del tot*, on s'explica la història de dos germans, Martin i Terry Dean: el primer d'ells és l'home més odiat del país; el segon, el més venerat, tot i ser un assassí. "El crim és un dels eixos de la meua societat. Hi ha una veneració estranya per l'atrocitat. Per al personatge del Terry em vaig inspirar en la llarga llista de bandolers i assassins australians, que van des de Ned Kelly fins a Mark 'Chopper' Read, que robava i assassinava els traficants de drogues i que ara és una icona molt popular, algú que escriu llibres i signa destrals", explica Toltz.

Esports i famosos

El retrat d'aquesta Austràlia brutal -capaç de mantenir un programa setmanal sobre els 'grans' assassins nacionals- és complementat per la descripció de dos dels altres elements centrals dels australians: "Algú va dir que l'esport és la religió del meu país, i tenia raó. El fet que siguem una societat tan multicultural redueix molt els possibles vincles que tinguem entre nosaltres: el crim i els esports són els dos vicis comuns. A tot això hi hem d'afegir l'obsessió per la fama, que des de la dècada dels noranta és molt present en tot el món occidental".

Una part del tot és una novel·la ambiciosa, que en un primer esborrany superava el miler de pàgines. Sorpren que l'origen fossin dues narracions curtes que Toltz es va proposar de fer coincidir: "Una de les meves motivacions principals a l'hora d'escriure és el repte de desenvolupar l'instint d'explicar històries. Aquesta novel·la és una successió de contes que es van obrint i tancant, lligades per les valoracions constants dels narradors, que en alguns moments reflecteixen el meu sentit crític. Hi ha una voluntat molt clara de diversió, també de passar-m'ho bé escrivint, però també de fer passar una bona estona al lector".

El mètode de treball de Toltz, que va escriure mitja novel·la a Barcelona durant la seva estada entre l'any 2001 i el 2002, és tan particular com els raonaments psicològics dels seus personatges: "Escric en blocs de dues hores, sempre a fora de casa, i sempre en llocs diferents. A Barcelona escrivia al Parc de la Ciutadella, als cafès de la plaça George Orwell, a la Barceloneta, a la biblioteca de la Universitat de Barcelona... Triar un lloc o un altre canviava, i molt, l'orientació de la novel·la".

'Una part del tot'
(La Campana). 760 pàg. 28 €